

«Το μοιραίο νούμερο»

της μαθήτριας *Λέριου Ειρήνης*

Ήταν 5 του Δεκέμβρη όταν χτύπησε το τηλέφωνο του σπιτιού μου. Ήταν από το νοσοκομείο. Ο άντρας μου είχε ένα σοβαρό ατύχημα με το αυτοκίνητο. Οδηγούσε ο άντρας μου, έχασε τον έλεγχο και κάρφωσε το αμάξι πάνω σε έναν μαντρότοιχο. Μα δεν ήταν μόνος. Μαζί του ήταν και η καλύτερή μου φίλη. Έκλεισα το τηλέφωνο αναστατωμένη και πήγα τρέχοντας στο νοσοκομείο. Εκεί διαπίστωσα ότι τους είχαν βρει σχεδόν γυμνούς μέσα στο αυτοκίνητο...

Γύρισα τρέχοντας στο σπίτι. Ο πόνος της διπλής προδοσίας και το πάθος για εκδίκηση σκοτείνιαζε το μυαλό μου. Όρμησα μέσα στην αποθήκη κι άρχισα να ψάχνω εκείνο το δηλητήριο, που ρίχναμε στις αυλές για τα ποντίκια. Το έβαλα στην τσάντα μου χωρίς δεύτερη σκέψη. Αναζήτησα στην **ατζέντα** μου το τηλέφωνο ενός φίλου, που εργαζόταν στα μαγειρεία του ίδιου νοσοκομείου, που νοσηλευόταν ο άντρας και η φίλη μου. Του τηλεφώνησα και του ζήτησα να βρεθούμε, δήθεν για να μου πει περισσότερες λεπτομέρειες για το ατύχημα. Ήμουν τυχερή, εκείνη την ώρα είχε βάρδια. Μέσα σε λίγα λεπτά βρισκόμουν ξανά στο νοσοκομείο, μα αυτή την φορά μέσα στα μαγειρεία. Με βοήθησε να μπω από την πίσω πόρτα του νοσοκομείου.

«Είμαι πολύ αναστατωμένος για ό,τι συνέβη» μου είπε. «Λυπάμαι πολύ»

«Κι εγώ λυπάμαι πολύ για ό,τι έγινε..» του απάντησα και το εννοούσα.

«Πήγες να τους δεις; Τυχεροί ήταν, με λίγα σπασίματα την έβγαλαν! Τους έχουν βάλει μάλιστα στο ίδιο δωμάτιο, στο νούμερο 5 της ορθοπεδικής»

«Όχι», του απάντησα «ήμουν πολύ ταραγμένη. Και δεν ξέρω αν θέλω να τους δω»

«Καταλαβαίνω..» είπε εκείνος και βγήκε για λίγο έξω να απαντήσει στο **κινητό** του, που χτυπούσε.

Έμεινα ολομόναχη. Οι υπόλοιποι μάγειρες είχαν σχολάσει και τα φαγητά των ασθενών είχαν ήδη μοιραστεί στα καρότσια και περίμεναν τις νοσοκόμες να τα μεταφέρουν στα δωμάτια. Κάθε καρότσι είχε επάνω και το νούμερο του δωματίου. Αναζήτησα βιαστικά το νούμερο πέντε. Φέτες ψωμί και δύο πιάτα με ζεστή σούπα άχνιζαν πάνω στο καρότσι. Άνοιξα βιαστικά την τσάντα μου, πήρα το **μπουκαλάκι** και έριξα μπόλικο θανατηφόρο υγρό στις σούπες. Έφυγα βιαστικά από τα μαγειρεία, ψέλλισα μια δικαιολογία στον φίλο μου και

κατευθύνθηκα στον διάδρομο της ορθοπεδικής. Έκατσα στο σαλονάκι αναμονής για τους επισκέπτες και περίμενα μέχρι να σερβιριστούν οι δίσκοι στα δωμάτια. Άκουγα ήδη τον θρίαμβο της εκδίκης μου. Όμως, δεν τα είχα υπολογίσει σωστά..

Σε λίγη ώρα ακούστηκαν ουρλιαχτά πόνου. Όχι όμως από το δωμάτιο του άντρα μου και της ερωμένης του. Στο δωμάτιο 15, στο τέλος του διαδρόμου, οι δύο ασθενείς που νοσηλεύονταν είχαν πέσει στο πάτωμα και σφάδαζαν από πόνους, κρατώντας το στομάχι τους.

Ίσως οι φέτες του ψωμιού, δίπλα στις σούπες, να είχαν καλύψει το νούμερο «ένα»... Ίσως πάλι να ήταν λάθος του τραπεζοκόμου... Ίσως να ήταν μοιραίο λάθος της νοσοκόμας που σερβίριζε... Πάντως, το γεγονός είναι πως το λάθος του άντρα μου και της φίλης του δεν «πληρώθηκε» ποτέ...